

Marion van de Coolwijk

M Z Z L meiden on tour

De Fontein

www.defonteinmeidenboeken.nl
www.marionvandecoolwijk.nl
www.mzzlmeiden.nl

Zevende druk, 2010

© 2006 Marion van de Coolwijk
Voor deze uitgave:
© 2006 Uitgeverij De Fontein, Baarn
Omslagafbeelding: Peter van Duuren
Omslagontwerp: Edd, Amsterdam
Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3188 2
NUR 284

‘Waar is mijn ID-kaart?’

Tanja keerde geïrriteerd haar tas om en liet de inhoud op de grond vallen. ‘Gisteren heb ik hem toch echt in mijn...’

‘Hier!’

Joan stond in de deuropening en zwaaide met een kleine plastic kaart. ‘Je had hem in de keuken laten liggen.’

Ze gaf de kaart aan haar zus en liep door naar de spiegel. ‘Hoe laat moet je in het tehuis zijn?’

‘Een minuut geleden,’ mompelde Tanja. ‘Ik ben weer eens veel te laat.’ Ze propte alle spullen weer in haar tas en griste haar jas van het bed. ‘Duim je voor me?’

Joan knikte en Tanja stoof de kamer uit.

‘Doe je zachtjes met de d...’ Haar stem stokte en ze trok haar schouders op toen ze de luide knal hoorde die de dichtvallende voordeur veroorzaakte.

Een vrouw van middelbare leeftijd stak haar hoofd om de hoek van de kamer. ‘Was dat Tanja?’ Een blik op de klok aan de muur deed haar verbleken. ‘Maar dan is ze veel te laat!’

‘Weet ze zelf ook,’ antwoordde Joan met een grijns. ‘Die

griet is altijd overal te laat. Weet je, Hilke...' Joao bekeek zichzelf in de spiegel. 'Ik kan nog steeds niet begrijpen dat wij zussen zijn. We hebben echt niets met elkaar gemeen.'

'Jullie hebben dezelfde ouders,' stelde Hilke nuchter vast.

Joao pakte de borstel en begon haar blonde haren zacht te borstelen. 'Ja, dat is waar! Maar een paar maanden geleden kende ik mijn twee zussen niet eens. Ik heb zestien jaar gedacht dat ik enig kind was. Dat ik geadopteerd was en nog twee zussen had, drielingzussen nog wel, kwam als een donderslag bij heldere hemel. Die notaris had mij niet gekker kunnen krijgen. Wat zou jij doen als je op je zestiende verjaardag opeens te horen krijgt dat je ouders je ouders niet zijn? En dat je vader een van de beroemdste popsterren ter wereld is? Dat is toch krankzinnig? Zoiets verzin je niet! Het is dat ik het nu zelf meemaak, want anders zou je denken dat het een of ander meidenboek betrof.'

Ze draaide zich om en keek Hilke aan. 'Jij bent hier nu, hoelang... zeventien jaar huishoudster?'

Voordat Hilke ook maar iets kon antwoorden of bevestigen, ging Joao verder. 'Je woont al mijn hele leven hier in huis en je kent mij door en door. Je hebt mijn luiers verschoond, mijn haren geborsteld. Je hebt me naar school gebracht, met me gespeeld... Je was er altijd, meer dan mijn ouders. Vind jij dat ik ook maar een greintje op Tanja of Hanna lijk?'

Joao legde haar borstel neer en keek Hilke uitdagend aan. 'We zien er alle drie totaal verschillend uit, echt... Er is werkelijk niets aan ons dat hetzelfde is. Verder is Hanna een saaie stued, Tanja een brutale alto en...'

Ze hijgde en boog haar hoofd. 'En ik ben een tut op hakken.'

Heel even viel er een stilte. Met een schuin oog keek Joao naar Hilke, die moeite had om haar lachen in te houden.

'Wat sta je daar nou te grijnzen?' riep Joao, maar ook zij

voelde haar mondhoeken krullen. ‘Het is toch zo!’ probeerde ze nog met boze stem te zeggen, maar toen barstte ze in lachen uit. ‘Hahaha, je ziet... ik heb heus wel een beetje zelfkennis, hoor!’

‘Je mag dan niet op je zussen lijken,’ lachte Hilke. ‘Maar wat niet is, kan nog komen.’

Joan veegde haar wangen droog. ‘Je hebt gelijk. We hebben heel wat tijd in te halen.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Weet je... het enige wat we gemeen hebben, is dat we alle drie zijn opgevoed door vreemden. Tanja heeft haar hele leven in dat weeshuis gewoond. Vanaf het moment dat we uit elkaar zijn gehaald als baby’s toen onze moeder was overleden, heeft ze steeds weer te horen gekregen dat ze alleen op de wereld was. Geen gezin wilde haar adopteren. Vreselijk toch? Opgevoed worden in een weeshuis door een soort verpleegster die Anneke heet. Daar word je echt niet vrolijk van, hoor.’

Hilke probeerde iets te zeggen, maar Joan ging onverstoorbaar verder. ‘En weet je... Hanna werd dan wel geadopteerd, maar ook zij werd bedonderd. Ook zij dacht dat haar vader en moeder niet bekend waren, terwijl later bleek dat haar adoptiefouders daar wel iets van wisten. Belachelijk toch?’

‘En jij?’ vroeg Hilke. ‘Jij hebt toch een fijne jeugd gehad? Meneer en mevrouw Van den Meulendijck hebben je geadopteerd, ze houden van je. Ze hebben je alles gegeven wat je hartje begeerde. Je woont in een villa, hebt een prachtige kamer, een eigen creditcard, een...’

Joan schudt haar hoofd. ‘Ik heb alles, ja,’ mompelt ze. ‘Alles wat je kunt kopen dan.’

Haar ogen schoten vuur. ‘Mijn vader is constant op zakenreis, mijn moeder heeft het altijd druk met haar vriendinnen. Jij bent eigenlijk degene die mij heeft opgevoed. Weet je, ik dacht dat dat de normale gang van zaken was.

Al mijn vrienden en vriendinnen hebben ouders die er nooit zijn. De nanny's en au pairs zijn niet aan te slepen in deze prachtige villawijk. Ik heb nog mazzel dat jij hier al mijn hele leven in huis woont. Ik ben een van de weinigen hier in de buurt die in haar hele leven maar één oppas heeft gehad.'

Ze keek Hilke onderzoekend aan. 'Nu ik erover nadenk... is dat niet vreselijk saai geweest? Ik bedoel... je houdt het huis van een ander schoon, je voedt het kind van een ander op... zeg eens eerlijk... had je niet liever een eigen huis en gezin willen hebben?'

Joan zag Hilke van kleur verschieten. 'Sorry, dat was weer erg direct van me. Laat maar.'

'Nee,' zei Hilke en ze slikte. 'Je mag het best weten. Natuurlijk heb ik daarover nagedacht. Ik heb je al eens verteld dat ik ooit een relatie heb gehad met iemand.'

'Een bekende zakenman,' wist Joan zich nog te herinneren. 'Maar je wilde zijn naam niet zeggen.'

Hilke glimlachte. 'Het is ook nooit mijn bedoeling geweest om zo lang bij één familie te blijven werken. Het is...'

Ze aarzelde en Joan voelde zich wat verlegen met de situatie. Ging Hilke nu haar hele ziel en zaligheid blootleggen? Dat was nou ook weer niet de bedoeling.

'Heb ik je al verteld dat ik naar Rome ga?' flapte ze eruit. Het verbaasde gezicht van Hilke deed haar glimlachen. 'Ja, we mogen met papa mee op tournee! The Jeans treden volgende week op in Rome en wij mogen langskomen.'

'Maar...' Het gezicht van Hilke sprak boekdelen. 'Daar weet ik niets van. Hoe...'

'Klopt,' raasde Joan verder. 'Wij weten het ook pas net. We kregen net een mailtje van Parrot dat hij en zijn bandleden het leuk zouden vinden als we samen naar Rome kwamen. Hanna, Tanja en ik... Is het niet geweldig? Hij haalt ons op met zijn privéjet en we mogen in zijn hotel logeren.'

Joan sloeg haar handen in elkaar. ‘Rome... de modestad bij uitstek.’ Ze greep Hilke bij haar arm. ‘Wist je dat ze daar hele winkelwijken hebben, waar alleen maar dure modehuizen zijn? Het stikt daar van de designkleding.’

‘Weten je ouders dit al?’ vroeg Hilke wat beduusd.

‘Ja, ik heb ze gebeld. Mama zat bij de tennisclub. Die vond het natuurlijk geweldig. Ze wilde gelijk mee, maar daar heb ik een stokje voor gestoken. Ik neem toch echt mijn moeder niet mee naar Rome! Het idee alleen al.’

Ze grijnsde. ‘En pap was in bespreking. Ik heb hem een sms’je gestuurd.’

Op dat moment piepte haar mobiel. ‘O, daar zul je hem hebben.’

Joan klapte haar mobiel open. Haar ogen vlogen razendsnel over het scherm.

‘Wat? Is-ie nu helemaal!’

Ze smiet haar mobiel op bed. ‘Hij vindt het niet goed! Wat denkt-ie wel? Ik ben al zestien! Ik kan heus wel alleen in een vliegtuig stappen.’

Hilke pakte de mobiel op en las het bericht.

‘Hij verbiedt nog helemaal niets,’ stelde ze glimlachend vast. ‘Hij is bezorgd. Hij wil niet dat je alleen gaat.’

‘Ik ga ook niet alleen,’ reageerde Joan. ‘Hanna en Tanja gaan toch ook mee?’

Joan kwam naast Hilke staan. ‘Je kent hem. Als hij zo begint...’ Ze balde haar vuisten en klemde haar kiezen op elkaar. ‘Hij kan mij niet verbieden om te gaan. Wat denkt die man wel?’

Hilke zuchtte. ‘Rustig nou maar. Wind je niet op. We vinden heus wel een oplossing.’

Ze glimlachte. ‘Rome is een prachtige stad. Al die gebouwen, die pleinen en terrasjes.’

Joan keek Hilke wat fronsend aan. ‘Ben jij al een keer in Rome geweest?’

‘Meerdere keren,’ antwoordde Hilke en haar ogen straalden.

‘O,’ reageerde Joan wat beduusd. ‘Dat wist ik niet.’

‘Er is wel meer dat jij niet weet,’ zei Hilke zacht.

Nu werd Joan nieuwsgierig. ‘Vertel op,’ siste ze. ‘Wanneer was jij in Rome? En met wie? Met een vriendje? Met die zakenman? Ah, toe... *please*... vertel.’

Maar Hilke schudde lachend haar hoofd. ‘Nee, dat gaat je niets aan.’

‘Toe... je kunt mij toch wel een ietsiepietsie vertellen? Zeg dan alleen of je er met iemand was?’

Hilke knikte. ‘Ja, ik was daar met iemand.’

‘Een hij-iemand of een zij-iemand?’

Hilke stak haar hand op. ‘Genoeg. Dit gaat niet over mij, maar over jou. We moeten je vader zover krijgen dat hij je naar Rome laat gaan.’

‘Ja, maar hoe dan? Mijn vader vindt mijn echte vader maar niks.’

Joan trok een serieus gezicht en deed de stem van haar vader na: “‘Die Parrot mag dan wel je biologische vader zijn... ik blijf nog altijd verantwoordelijk voor je, kindje.’”

Ze zuchtte. ‘Tijdens de kennismakingsavond liet mijn vader duidelijk merken dat hij Parrot afkeurde.’

Op de laatste dag van zijn bezoek aan Nederland had Parrot kennisgemaakt met de ouders van Hanna en Joan. Ook Anneke, de verzorgster uit het weeshuis waar Tanja was opgegroeid, was die avond gekomen. Ze waren gaan eten in een duur restaurant. Parrot had erop gestaan om de rekening te betalen. Alleen daarover had hij al onenigheid gekregen met Joans vader. Joan wist nog precies hoe ongelukkig ze zich had gevoeld. Haar beide vaders die kibbelden om een rekening. Verder was het een geslaagde avond geweest en Parrot had zijn dochters beloofd dat ze elkaar snel weer zouden zien. En nu was het dan zover. Ze mochten

naar Rome komen! Joan was vastbesloten om zich dat reisje niet te laten afpakken.

Hilke staaarde naar Joans mobiel. ‘En als ik nu meega?’

Joans mond viel open van verbazing. ‘Wat? Jij? Maar...’ Ze dacht razendsnel na. Waarom wilde Hilke mee naar Rome? Ze was anders nooit zo happig op reisjes. Ze sliep liever in haar eigen bed.

‘Hoezo dat?’

Hilke sloeg haar ogen neer. ‘Gewoon, om je te helpen. Als ik meega, dan is je vader niet meer bezorgd en...’

‘Jij houdt niet van reizen,’ viel Joan haar in de rede. ‘Dat heb je me meerdere keren gezegd.’

‘Rome is een fantastische stad,’ glimlachte Hilke. ‘Daar heb ik het wel voor over. En trouwens, je vader heeft een appartement in Rome. Hij vindt het vast een veilig idee als we daar logeren in plaats van in een hotel. Het appartementencomplex heeft bewaking en ligt vlak bij het Stadio Olimpico.’

Joan dacht na. Dat was niet eens zo’n slecht idee. Haar vaders appartement in Rome was groot genoeg voor hen allemaal. En met Hilke erbij zou het thuisfront ook niet zo bezorgd zijn en dat scheelde een heleboel storende telefoontjes.

‘Hmm, ik zal erover nadenken, goed?’ zei Joan. ‘En ik moet het aan Hanna en Tanja vragen.’

‘Weet Hanna het al?’ vroeg Hilke.

Joan knikte. ‘Ze belde daarnet. Ze zou het aan haar ouders gaan vertellen.’

Hilke liep naar de deur. ‘Ik hoor het wel. Mijn aanbod staat.’

Even later lag Joan op haar bed en staaarde naar het plafond. Stel je voor: ze mochten mee naar Rome, waar The Jeans drie avonden in een uitverkocht stadion zouden op-

treden. En Parrot, de leadzanger van The Jeans, de man die door miljoenen meisjes op de hele wereld werd aanbeden, was haar vader. Hij had haar en haar zussen uitgenodigd om de concerten mee te maken en hun Rome te laten zien. Een mooiere zomervakantie had ze zich niet kunnen wensen.

Hanna liep tergend langzaam de trap af. Haar sokken schuurden over de stoffige loper die met goudkleurige roeden aan de trap was vastgeklonken. In de keuken hoorde ze haar moeder met Thijs praten. Precies kon ze het niet verstaan, maar aan de toon te horen, waren ze het niet echt met elkaar eens.

Zou dit wel het goede moment zijn? Het was overduidelijk dat haar moeder niet in een opperbste stemming was. Hanna greep de trapleuning stevig vast. Waarom moest Thijs ook altijd alle aandacht opeisen in huis? Ze snapte heus wel dat haar ouders zich zorgen maakten om hem. Hij spijbelde van school, trok met de verkeerde vrienden op, rookte stiekem... maar soms leek het wel alsof alles in dit huis om Thijs draaide. Kim, haar zus van veertien, zat er schijnbaar niet zo mee. Die ging allang haar eigen gang. En ook Bram, haar broertje van vijf, leek het de normaalste zaak van de wereld te vinden dat zijn moeder al haar aandacht op Thijs richtte. Hanna zuchtte. Was zij dan de enige in dit gezin die het zich aantrok?

Thijs kwam de gang in gelopen. 'Ik pieker er niet over!' riep hij. Met een boos gebaar trok hij zijn jas aan en liep naar buiten. 'Bekijk het maar!'

De deur viel met een klap in het slot. Hanna stond onder aan de trap en keek haar broer na door het kleine raampje in de deur. Dit was zeer beslist niet het goede moment om haar moeder te vertellen dat ze met haar zussen naar Rome ging.

Ze wilde zich omdraaien om weer naar boven te lopen, toen haar moeder de gang in kwam lopen. Hanna zag dat ze gehuild had.

‘Gaat het, mam?’ vroeg ze bezorgd.

Mevrouw Verduin veegde haar gezicht droog en knikte. ‘Ik weet het niet meer, Hanna. Hoe maak ik die jongen duidelijk dat hij de verkeerde keuzes maakt?’

Hanna boog haar hoofd. ‘Dat kun je niet, mam,’ zei ze. ‘Laat hem maar eens flink met zijn kop tegen de muur knallen. Dan leert hij het vanzelf.’

Haar moeder keek op en streek een lok donker haar uit Hanna’s gezicht. ‘Ik wou dat ik het kon, Hanna. Ik wou dat ik dat kon.’

Hanna liep met haar moeder mee naar de huiskamer. ‘Mam? Ik wilde je eigenlijk wat vragen.’

Het was eruit voordat ze er erg in had. Stom! Nu moest ze doorzetten. Het was haar enige kans. Haar moeder keek haar vragend aan.

‘Wat is er, liefje?’

Hanna schraapte haar keel. ‘Parrot heeft ons uitgenodigd om naar Rome te komen. Hij geeft daar drie concerten en...’

‘Rome?’ reageerde haar moeder. ‘Hoe zie je dat voor je? Dat is veel te ver weg. Papa heeft niet zo veel vakantiedagen en Thijs...’

‘Rustig maar. Jullie hoeven niet mee, mam,’ voegde Hanna eraan toe. ‘Ik ga alleen... met Tanja en Joan.’

‘O.’

Haar moeder ging op de bank zitten. ‘Sorry, ik...’ Ze keek op en fronste haar wenkbrauwen. ‘Zou je dat nou wel doen, kindje?’

‘Wat is dat nu voor een stomme opmerking,’ zei Hanna.

‘Nou,’ ging haar moeder verder. ‘Rome is een grote stad.’

‘Amsterdam toch ook? En daar woon ik al jaren, hoor.’

‘Ja, maar die Italianen...’

‘Wat nou?’ reageerde Hanna. ‘Wat wil je nou zeggen? Dat ik maar niet moet gaan?’

‘Nee, dat zeg ik niet, maar...’

‘Maar wat?’

Hanna keek haar moeder geïrriteerd aan. ‘Doe toch niet altijd zo tuttig, mam. Ik ben groot genoeg om mijn eigen beslissingen te nemen. Ik ben al zestien!’

Ze zag de geschrokken reactie van haar moeder en had direct spijt van haar opmerking. ‘Sorry. Dat had ik niet moeten zeggen.’

Haar moeder knikte. ‘Nee, je hebt gelijk. Ik moet je meer loslaten. Je bent een verstandige meid en dat vergeet ik nog wel eens. Komt natuurlijk door die andere drie kanjers van mij. Ik ben gewoon bezorgd.’

‘Dat weet ik, mam,’ zei Hanna. De afgelopen weken had ze veel gepraat met haar ouders. Het feit dat ze een geadopteerde dochter was, had haar best onzeker gemaakt. Hielden haar ouders wel van haar? Ze hadden toch ook drie eigen kinderen? Welke plaats nam zij in binnen dit gezin? Hanna had al vrij jong gevoeld dat ze anders was dan haar broers en zus. En nu ze wist waardoor dat kwam, voelde de kloof alleen maar groter. Parrot mocht dan wel haar biologische vader zijn, haar ouders bleven heel belangrijk voor haar. Ze had hun liefde en steun verschrikkelijk hard nodig.

‘Wat vindt Jasper er eigenlijk van?’ vroeg haar moeder.

Hanna schrok op uit haar overpeinzingen. ‘Eh... die vindt het ook niet leuk.’ Ze keek naar beneden. ‘Niet omdat het gevaarlijk zou zijn, hoor.’

Haar moeder glimlachte. ‘Hij gaat je missen,’ stelde ze vast.

Hanna glimlachte verlegen. ‘Ja, zoiets. Ik heb hem maar kort gesproken, want hij zat in vergadering.’

Er viel een stilte.

‘Zei hij verder nog iets?’ vroeg haar moeder.